

LARS KEPLER PAVOUK

.....
KRIMIROMÁNHOST

15
MILIONŮ
PRODANÝCH
VÝTIŠKŮ SÉRIE
S JOONOU
LINNOU

Spindeln

Copyright © Lars Kepler, 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover photo © Love Lannér

Cover design © Hummingbirds

Translation © Karolína Kloučková, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1437-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1438-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1439-7 (MobiPocket)

Margot Silvermanová slyší, jak kopyta koně cválajícího po osvětlené cestě šustí v pilinách.

Obloha je temná a srpnový vzduch chladný.

Okolo se míhají stromy, tmavnou, až úplně zmizí, dokud se kolem nerozlije světlo další lampy.

Margot je šéfkou Národního operativního oddělení švédské policie a na Varmdö si chodí zajezdit na koni čtyřikrát týdně, aby si pročistila hlavu a vrátila se sama k sobě.

Z velké rychlosti se jí zvyšuje tep.

Kůň se řítí po úzké cestě.

Vpravo i vlevo se jako při záblescích míhají výseky okolní krajiny: vyvrácené stromy, pruh lesního podrostu mezi kmeny a vlhké tričko se smajlíkem přehozené přes závoru.

Margot se naklání dopředu a v očích i na rtech cítí proud vzduchu.

Kůň je při cvalu asymetrický, vnitřní polovinu hřbetu má vyšší než vnější.

Každá posloupnost jeho pohybů končí vykopnutím pravé přední nohy a přerušením kontaktu se zemí.

Vteřiny letu vyvolávají u jezdkyň lechtání v podbřišku.

Catullus je švédský teplokrevný valach s dlouhýma nohama a silným krkem. Margot stačí jen nadzvednout boky, aby mu pomohla přejít do cvalu.

Vlasy spletené do copu jí při každém dopadu rytmicky poskočí na zádech.

Přes mýtinu s povlávajícím kapradím přeběhne srnec.

Na posledním úseku stezky jsou lampy rozbité a Margot už zemi před sebou nevidí. Zavře oči, spolehne se na Catullovu schopnost vidět ve tmě a nechá se unášet v dokonalém vlnivém pohybu.

Když oči otevře, mezi stromy už vidí světlo ze stáje, a tak trochu zpomalí a přejde do prodlouženého klusu.

Mezi prsy a na zádech jí stékají kapičky potu a po hodinovém intervalovém tréninku má namožená lýtka a třísla.

Vjede do brány a sesedne z koně.

Je skoro jedenáct hodin a kromě jejího citroěnu na parkovišti nestojí žádné jiné auto.

Margot vede Catulla tmou ke stáji. Uzda cinká a kopyta dutě narážejí v suché, sešlapané trávě.

Z kteréhosi boxu doléhají ven ostré údery.

Catullus se nečekaně prudce zastaví, zvedne hlavu a trochu couvne.

„Copak?“ opáčí Margot a zahledí se do tmy směrem k odstavenému traktoru a kopřivám.

Kůň má strach a vydechuje nosem. Margot ho pohladí po krku a pokouší se ho přimět, aby pokračoval k vratům do stáje, ale Catullus se brání.

„Copak, chlapče, co se děje?“

Kůň se zachvěje a potom prudce zabočí, jako by se chystal utéct.

„Ho-hou,“ řekne Margot, aby ho zastavila.

Zatáhne za otěže a rázně koně provede obloukem přes vysokou travu na křupající štěrkové prostranství.

Tři lampy upevněné na fasádě dodávají každému předmětu tři ostré stíny.

Catullus odfrkne a skloní hlavu.

Margot se zahledí do tmy u štítové zdi budovy a zachvěje se, přestože nic nevidí.

Přilbu si stáhne z hlavy až uvnitř osvětlené stáje. Špička nosu jí zčervenala a plavý cop jí ztěžka leží na zádech prošíváné bundy. Rajtky má nad vysokými jezdeckými botami špinavé.

Uvnitř to silně páchne senem a kobylicími.

Koně tiše stojí v boxech.

Margot zavede Catulla chodbičkou do mycího boxu, sundá mu sedlo a zavěsí ho na místo ve vytápěné komoře.

Několik třmenů zazvoní o prkennou stěnu.

Margot má v plánu Catulla umýt, přikrýt dekou, dát mu do boxu krmení a trochu soli navíc, zhasnout a odjet domů.

Sáhne si na kapsu bundy, aby se ujistila, že nevytrousila tátovu starou stříbrnou placatku. Je plná dezinfekce na ruce. Ne proto, že by to bylo až tak praktické, ale protože jí nosí štěstí a opakovaně funguje jako vtip.

Dveře vedoucí na štěrkové prostranství vrznou.

Margot se cítí nepříjemně. Vráť se do chodbičky mezi boxy a pohlédne tím směrem.

Catullus v mycím boxu podupává. Z hadice pomalu odkapává voda a okolo stěrky stéká ke kanálku v podlaze tmavý pramínek.

Některý z koní vzadu ve stáji odfrkne. Kopyta narážejí do podlahy. Elektrická skříňka na stěně bzučí.

„Haló, je tu někdo?“ zavolá Margot.

Zadrží dech, na chvíli ztuhne a upírá oči na dveře a do tmy za oknem. Pak se obrátí zpátky ke Catullovi.

V jeho černých klenutých očích se odráží světlo lampy u stropu.

Margot na vteřinu zaváhá, pak vytáhne mobil a zavolá domů Johanně. Když telefon nikdo nebere, začíná v ní hlodat strach. Už dva týdny má pocit, jako by ji někdo sledoval, dokonce se raději přeptala, jestli ji z nějakého důvodu nesleduje tajná policie nebo generální inspekce. Není ani trochu paranoidní, ale po jednom anonymním telefonátu a zmizení jednoho páru náušnic ji napadlo, jestli se ona sama nebo Johanna nestaly terčem nějakého stalkera.

Margot se znovu pokusí dovolat Johanně, poslouchá vyzvánění, které jako by tonulo v hluboké vodě. Těsně předtím, než by ji telefon přesměroval do hlasové schránky, se ozve zapraskání.

„Nahá a mokrá,“ ozve se Johanna.

„Jak to, že ti pokaždé zavolám do sprchy?“ zasměje se Margot.

„Počkej, zapnu si tě nahlas...“

Ve sluchátku to trochu zašelestí a pak se zvuk změní. Margot bleskne hlavou, že Johanna stojí nahá v jejich osvětlené ložnici, dokonale viditelná z jabloňového sadu.

„Haló?“

„Utírám se,“ řekne Johanna. „Už jsi na cestě domů?“

„Jen ještě osprchuju tady toho krasavce.“

„Jed' opatrně.“

Margot slyší, jak se Johanna při hovoru otírá prostěradlem.

„Zatáhni závěsy a zkontroluj, jestli máš zamčené dveře.“

„To zní jako z *Vřískotu*,“ poznamená Johanna. „Ve skutečnosti stojíš v zahradě, a než stihnu zamknout, budeš uvnitř.“

„Já si nedělám legraci.“

„Fajn, šéfko.“

„Už mám šefování plné zuby, nejde mi to. Fungovala jsem dobře jako komisařka, i když jsem asi byla trochu zkostnatělá, ale jako šéfka...“

„Nech toho,“ skočí jí Johanna do řeči. „Já bych tě jako šéfku brala.“

„Ólalá,“ zasměje se Margot a cítí se o něco líp.

Johanna stáhne roletu a konec šňůrky zazvoní o radiátor.

„Zapni sirénu a přijed' hned domů,“ řekne kus od telefonu.

„Ukládání bylo s holkama v pohodě?“

„Alva chtěla vědět, jestli máš svého koně radši než ji.“

„Ajaj,“ zasměje se Margot.

Jakmile zavěsí, nepříjemný pocit v těle je zpátky. Zvonivý zvuk od radiátoru se ještě chvilku ozývá, teprve pak utichne. Takže to musí vycházet zevnitř ze stáje, pomyslí si Margot. Takhle to zní, když se rozhoupou kbelíky zavěšené v chodbě.

Některý z koní zatlačí zadkem do stěny, až to zapraská.

Margot se otočí ke dveřím.

Vypadá to, jako by se ve stínu vedle komory s krmením skrývala nějaká vysoká postava.

Je jí jasné, že to musí být skříň na smetáky, lopaty a stěrky na trus, přestože to vypadá, jako by stála mnohem blíž než ve skutečnosti.

Vítr nad plechovou střechou hučí a rozechvívá okna.

Margot projde chodbičkou. Koutkem oka sleduje mříže před boxy — ve svitu lampy se lesknou těžké koňské hlavy.

Zakáže si znovu zavolat Johanně a požádat ji, aby zkontrolovala, jestli jsou zamčené taky dveře do kuchyně, protože děti je neumějí správně zajistit.

Už se jenom postará o Catulla a pojedje domů. Osprchuje se, zaleze si do teplé postele a usne.

Náhle světlo zabliká a zeslábne.

Margot se zastaví a naslouchá, těká pohledem mezi mycím boxem a šatnou.

Všude je ticho — a pak se ozve tichounké cvakání, jako by se po podlaze kutálelo klubíčko stříbrné nitě.

Když se Margot otočí, zvuk okamžitě utichne. Nedá se odhadnout, odkud vycházel.

Rukou se opře o čelo jednoho z boxů a znovu se podívá ke dveřím.

Tikání se zezadu rychle přibližuje.

Catullus neklidně zvedne hlavu právě v okamžiku, kdy Margot ucítí tvrdý náraz v kříži. Během pádu si stačí pomyslet, že ji kopl kůň. Svět v jediném okamžiku zmizel.

V hlavě jí duní.

Leží na břiše, ústy a čelem dopadla na podlahu. V zádech cítí palčivou bolest a podivné svírání.

Ve vzduchu visí ostrý zápach.

V okamžiku, kdy jí dojde, že dostala zásah pistolí, se jí v uších rozezní vysoký tón. Koně jsou vystrašení, všichni se v boxech pohybují, narážejí do stěn, podupávají a prudce vydechují nozdrami.

Margot došlo, že ji někdo postřelil. Silně krvácí a srdce jí buší až příliš rychle.

„Panebože, panebože...“

Říká si, že musí vstát, dojet domů a říct svým dcerkám, že je miluje nejvíc na celém světě.

Kdosi k ní přichází a Margot najednou pocítí strach, že zemře.

Ozve se pisklavý zvuk a potom něco zacinká o radiátor.

Necítí dolní polovinu těla, ale uvědomuje si, že ji kdosi táhne za nohy ke dveřím.

Kyčelní klouby si odírá o podlahu.

Margot se pokusí zachytit vědra s krméním, ale je příliš slabá.

Převrhnutý kbelík se odkutálí.

Bundu i tričko má vyhrnuté až k hrudi.

Rychle dýchá a uvědomuje si, že dostala zásah přímo do páteře. Bolest jí chvílemi vystřeluje do břicha.

Je to jako seknutí sekerou, které je cítit jen jedním směrem.

Margot je vlečena jako zvíře na porážku, nechá se unášet jako lodička z kůry, vlaje jako vzducholod' nad poli.

Napadají ji zvláštní myšlenky.

Ví, že to nesmí vzdát, že musí dál bojovat, ale je tak zesláblá, že už neudrží ani hlavu nad zemí.

Nos, ústa i bradu si odírá o beton.

Než Margot úplně ztratí vědomí, ještě si stihne všimnout, že za ní na podlaze zůstává lesklá krvavá stopa.

Lisa stojí zády k oknu, v ruce drží orosenou skleničku a opírá se o parapet.

Spolu se dvěma muži se uprostřed noci nachází v kuchyni přízemního domku v Rimbo.

Jednomu je padesát, má na sobě oblek a světlemodrou košili, vlasy ostříhané nakrátko, prošedivělé skráně a zřejmě ztuhlý krk. Právě odhazuje do dřezu prázdnou formičku na led, nalévá do džbánu džin a doplňuje ho tonikem.

Druhému je jen něco přes dvacet, je vysoký, má široká ramena, oholenou hlavu a bílé dlaně. Stojí pod digestoří a kouří.

Lisa cosi řekne, rozesměje se a zakryje si ústa rukou.

Starší muž z kuchyně odejde a po několika vteřinách se rozsvítí světlo v koupelně. Za tenkým závěsem se rýsuje jeho stín.

Lisa právě oslavila devětadvacáté narozeniny, na sobě má plisovanou sukni a stříbrošedou halenku, která se jí napíná přes prsa. Tmavé vlasy má lesklé a hladce učesané.

Narodila se s rozštěpem patra, takže má na horním rtu bílou jizvu.

Mladý muž vhodí nedopalek do plechovky od piva, dojde k Lise a cosi jí ukáže ve svém mobilu. S úsměvem sleduje její reakci, pak něco tiše řekne a odhrne jí vlasy z tváře.

Lisa mu pohlédne do očí, postaví se na špičky a krátce ho políbí na rty. Mladík zvažní, podívá se směrem k chodbě, skloní se a dlouze jí políbí.

Saga Bauerová je pozoruje na displeji kamery — vidí, jak mladý muž zasouvá Lise ruku pod sukni a hladí ji mezi nohama přes kalhotky a silonky.

Je noc a v malé chatové osadě panuje klid.

Saga před hodinou vytáhla sousedovo zahradní kolečko, opřela ho vedle vysokého plotu a vylezla nahoru.

Odtud má výhled na sledovaný domek a velká okna směřující dozadu do zahrady. Světlo z kuchyně a obývacího pokoje dopadá ven na rovné kmeny borovic a na šišky v suché trávě.

Starší muž se vrací a zastaví se ve dveřích do kuchyně. Líbající se dvojice se od sebe odtrhne a přistoupí k němu.

Saga opírá teleobjektiv kamery o horní okraj plotu, aby byl obraz stabilní, ale ti tři se mezitím přesunuli do předsíně.

Lisin muž kdysi chodil se Sagou do stejného ročníku na policejní akademii a brzy poté nastoupil k norrmalmské policii. Nyní má podezření, že je mu manželka nevěrná, když je přes noc ve službě, ale zatím jí nic neřekl.

Místo toho oslovil detektivní kancelář, pro kterou teď Saga pracuje. Přestože ho při první schůzce varovala a snažila se mu vysvětlit, že člověk nemá vždycky chtít znát pravdu, rozhodl se ji najmout.

Lisa je teď s oběma muži za dveřmi temné ložnice. Není vidět, co dělají, ale jejich stíny se pohybují.

Saga se ujistí, že má kameru správně zapnutou.

Displej zůstává tmavý, dokud jeden z mužů nerozsvítí stojací lampu u nočního stolku. Všichni tři jsou teď téměř nazí. Lisa stojí zády k oknu, stáhne si kalhotky, vystoupí z nich a poškrábe se na pravém stehně. Okolo pasu má otláčenou rýhu po punčocháčích a na jednom lýtku modřinu.

Stěny jsou natřené medovou barvou a postel má zdobené mosazné čelo.

Světlo lampy se odráží ve skleničce před fotografií boxera George Foremana, která visí na zdi.

Mladší muž si sedá na postel, čímž zastíní většinu přímého světla z lampy.

Starší si lehá a z horní zásuvky nočního stolku vytahuje kondom. Lisa dojde k posteli, posadí se mu obkročmo na holeně a čeká, dokud není připravený.

Cosi mu řekne a on zvedne žlutý ozdobný polštářek a zasuje si ho pod zadek.

Lisa si na něho přeleze a líbá ho na hrudník a na rty. Těsně předtím, než do ní muž vnikne, její tvář opět zmizí ve stínu.

Mladší muž stále sedí na posteli a snaží se dosáhnout takové erekce, aby si mohl nasadit kondom.

Rychlé přírazy soulože se šíří až k lampě, zlaté třásně na spodním okraji stínidla se chvějí.

Saga čeká, až se ukáže Lisin obličej.

Dokud nebude na záznamu zřetelně vidět její tvář přímo při souloži, může potom nevěru popřít. Mohl ji přepadnout stud z toho, že líbala jiného muže, a může tvrdit, že z domu odešla v okamžiku, kdy dovnitř vešla jiná žena.

Mechanismy popírání jdou ruku v ruce s mechanismy lži. Náhle se v domě za Sažinými zády rozsvítilo světlo.

Lisa se zastaví, položí mladšímu muži ruku na záda a něco řekne. Muž se natáhne pro láhev oleje na druhém nočním stolku.

Lisa stále sedí obkročmo na starším muži, a když si mladší klekne za ni, předkloní se.

Když do ní análně vnikne, Lise se bolestí zatřesou stehna. Všichni na okamžik znehybní a potom oba muži začnou zlehka přirážet.

Světlo je stále slabé.

Saga slyší, jak někdo kráčí po trávníku za jejími zády, rychle se ohlédne přes rameno a hádá, že je to soused, který si jí všiml.

„Tohle je soukromý pozemek,“ pronese muž. „Nemůžete...“

„Policejní práce,“ skočí mu Saga do řeči a podívá se na něj. „Držte se dál.“

Muž s bílým knírkem a v lovecké vestě kráčí k ní a tváří se rozčileně.

„Můžete mi ukázat průkaz?“ požádá ji.

„Hned,“ odpoví Saga a znovu pohlédne do kamery.

Protisvětlo vrhá stín trojice na posteli na zaprášené okno. Chvillemi se objevuje profil mladšího muže, nos a napjatá ústa.

Ve světle se leskne jeho zpoceně tělo, pohupující se stehna, skloněný krk a zatáté stehenní svaly.

„Zavolám policii,“ ozve se soused.

Kdosi z trojice zavadí o noční stolek, lampa se převrhne a zůstane napůl ležet na křesle.

V jasném světle se náhle objeví Lisin obličej. Ústa má pootevřená, tváře zarudlé. Něco říká, zavírá oči, bílá prsa se jí třesou a vlasy se pohupují před obličejem.

Saga ještě chvíli natáčí, pak kameru vypne, na objektiv nasadí krytku a sestoupí z kolečka. Soused s telefonem u ucha couvne. Právě když se dovolal operátorovi na tísňové lince, Saga mu ukáže neplatnou legitimaci od tajné policie.

Pak přejde přes jeho trávník, přeleze plot a pokračuje po cestě vedoucí ke koupacímu molu. Motorku má postavenou na parkovišti vedle kontejnerů.

Poté co uloží kameru do brašny, zavolá svému šéfovi a přitom se rozhlíží po plochých útesech a temné vodní hladině.

„Henry Kent,“ ozve se ve sluchátku.

„Omlouvám se, že volám tak pozdě,“ řekne Saga. „Ale chtěl jsi, abych tě informovala...“

„A to platí,“ nenechá ji šéf domluvit.

„Dobře. Každopádně jsem tady hotová a mám všechno na kameře.“

„Skvělé.“

Saga má dlouhé plavé vlasy stažené do ohonu a i navzdory tmavým kruhům pod očima a hluboké svislé vráске na čele je pořád nesmírně krásná.

„Chtěla jsem se zeptat... můžu donést kameru do kanceláře až ráno, když už je tak pozdě?“

„Kamera se musí uložit hned.“

„Já jen, že brzo vstávám a...“

„Čemu na tom nerozumíš?“ skočí jí znovu do řeči šéf.

„Ničemu, ale...“

Když si Saga uvědomí, že Kent zavěsil, zmlkne. Povzdychne si, uloží mobil do vnitřní kapsy bundy, zapne zip, nasadí

si helmu a nasedne na motorku. Vyjede z parkoviště a vyrazí po cestě mezi domky.

Po dlouhé nemocenské se Saga už nechtěla vrátit ke své práci u tajné policie a požádala o umístění u Národního operativního oddělení. Personální šéf jí odpověděl, že tam žádné volné místo není, ale že o její schopnosti samozřejmě zájem mají a že to probere s vedením.

Záhy se ale ukázalo, že i když se Saga cítí na návrat k policii naprosto připravená, ještě předtím musí získat dobrozdání od policejní psychologky z Krizového a traumatologického centra.

A než toto doporučení dostane, pracuje pro Detektivní kancelář Kent, a. s., kde prověřuje různé osoby a potvrzuje mimomanželské aférky. Kromě detektivní práce tráví téměř veškerý svůj volný čas se dvěma dětmi s Downovým syndromem, kterým se věnuje jako dobrovolnice.

Saga žije sama, ale udržuje sexuální poměr s lékařem-anesteziologem, který před třemi lety v Karolínské nemocnici v Huddinge uspával její nevlastní sestru.

Je půl čtvrté ráno, když zastaví před detektivní kanceláří na ulici Norra Stationsgatan, vyťuká vstupní kód, vyjede výtahem do třetího poschodí, odemkne a vypne alarm.

Rutinně zkontroluje poštu v plastovém boxu za dveřmi a objeví v něm malou zalepenou krabičku se svým jménem. Dojde ke svému pracovnímu místu, položí krabičku na stůl a posadí se. Přihlásí se do počítače, vyjme z kamery pamětovou kartu, vsune ji do čtečky, přetáhne nahrávku a archivuje ji.

Saga je unavená, bezděky hledí z okna na noční provoz na Norrtullu, na silnice, mosty a osvětlené vjezdy do tunelů.

Když harddisk počítače začne vrnět, vytrhne se ze zamyšlení a vstane. Dojde k trezoru, zamkne do něj kameru a vrátí se ke svému stolu.

Oči ji pálí nedostatkem spánku. Roztrhne hnědou lepenku, otevře krabičku, přesune ji pod lampu, sáhne dovnitř pravou rukou a vytáhne poskládaný dětský obrázek.

Na psacím stole kresbu rozloží. Ukáže se malý balíček bílé látky.

Saga vezme tužku a uvolní tenkou látku omotanou kolem šedého předmětu. Je to cínová figurka, ne vyšší než dva centimetry.

Kov se ve světle leskne.

Saga nakloní lampu a vidí, že figurka představuje muže s plnovousem a v kabátě s úzkými rameny.

Joona Linna pomalu prochází hotelovým pokojem. Skleněné střepy na koberci mu křupají pod nohama.

V otevřeném okně visí na provaze muž se zalomeným krkem a vrásčitým obličejem a s povrzáváním se houpe sem a tam.

Košili na hrudníku má ztmavlou krví z hluboké rány od provazu.

Na plechový parapet pod ním zvonivě dopadají drobné kousky skla.

Jeho poslední zašeptání se Joonovi rozléhá v uších.

Slova se mu svíjejí v těle jako had, nenacházejí vhodné místo ani cestu ven.

Joona ví, že ten pověšený muž je mrtvý, že má zlomenou krční páteř, ale stejně mu musí zkontrolovat tep.

Opatrně k němu natáhne ruku, ale vtom se ozve zazvonění.

Joona otevře oči, vezme z nočního stolku mobil a tlumeným hlasem přijme hovor dřív, než se ozve druhý signál.

„Omlouvám se, že volám tak pozdě,“ řekne mužský hlas.

Joona vstane z postele, vidí, že Valeria otevírá rozespálé oči, a tak ji pohladí po tváři a vyjde s telefonem do kuchyně.

„O co se jedná?“ zeptá se tiše.

„Jmenuju se Valid Mohammed, pracuju na oddělení Stockholm Jih... Jde o to, že na tísňovou linku v půl jedné v noci volala partnerka Margot Silvermanové Johanna... Margot odjela kolem deváté do beatelundské stáje kousek od Gustavsbergu na Värmdö a měla být už dávno zpátky. Johanna nemohla nechat děti doma samotné, ale měla obavy, jestli se Margot něco nestalo, a tak tam z centrály poslali jednotku... A právě teď mi kolegové, kteří tam hned vyrazili, volali nazpátek... Margot nenašli, ale vypadá to, že je tam spousta krve, uvnitř stáje... Nevím, říkal jsem si, že byste o tom měl vědět.“

„Díky, hned tam zajedu,“ odpoví Joona. „Můžete se postarat o to, aby se nikdo ničeho nedotýkal? Je to důležité, poproste kolegy na místě, aby zůstali venku, dokud tam nedojedu. Převezmu to a budu mít s sebou vlastního technika.“

Joona hovor ukončí, zavolá svému starému příteli Erixonovi a vysvětlí mu, co se stalo.

Je pět minut po druhé hodině.

Hlídkový vůz dorazil na místo před pětačtyřiceti minutami.

Od chvíle, kdy Johanna zavolala na linku 112, uplynulo už víc než hodinu a půl.

Uzavírky na silnicích by už nemělo smysl zavádět. Teď nemůžou udělat nic víc než místo prohledat a pokusit se zjistit, co se stalo.

„Dobře,“ zašeptá Erixon.

„Vím, že máš potíže se zády, ale já...“

„To je dobrý.“

„Potřebuju nejlepšího technika, kterého máme,“ pokračuje Joona.

„Ale protože ti v tuhle hodinu nevzal telefon, tak jsi místo toho zavolal mně,“ zavtipkuje Erixon a pokouší se tím skrýt své obavy.

Jakmile se domluví, že se sejdou u vjezdu do stáje, Joona se vrátí do ložnice a začne se oblékat. Valeria v tenké noční košili vstane z postele a přehodí si přes ramena svetr.

„Co se děje?“ zeptá se.

Joona si rychle nasadí hodinky, které dostal od své dcery Lumi, protože se jí zdálo, že ciferník má stejně šedou barvu jako jeho oči.

„Volal mi kolega,“ odpoví a zapíná si kalhoty. „Musím jet, jde o...“

Odmlčí se a ona mu pohlédne do očí.

„O někoho, koho znáš,“ dořekne Valeria.

„Ano, jde o Margot, nevrátila se z projížďky na koni,“ odpoví Joona a obléká si košili.

„Co říkají policisté, kteří byli na místě první?“